

Arrest

nr. 286 792 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Syrische nationaliteit.

Op 14 oktober 2022 diende de verzoekende partij een verzoek om in internationale bescherming in.

Op 19 oktober 2022 werd, na vastgesteld te hebben dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming in Nederland had ingediend, een terugnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten verstuurd. Dit verzoek werd op 28 oktober 2022 positief beantwoord.

Bijgevolg nam de verwerende partij op 16 december 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Qamshly

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.) alias : G., A. (°X, Afghanistan)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K., A., verder de betrokkene, staatsburger van Syrië, bood zich op 14.10.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 14.10.2022 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in waarbij hij geen identiteits- of reisdocumenten voorlegde. De betrokkene legde tijdens zijn persoonlijk gehoor aan onze diensten op 18.10.2022 volgende identiteits- of reisdocumenten voor: een origineel (verlopen) paspoort met nummer 003-13-L192849, afgegeven op 22.12.2013 en geldig tot 21.12.2015 en een originele identiteitskaart met nummer 0856006, afgegeven op 05.07.2004.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 07.05.2014 internationale bescherming vroeg in Nederland.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 18.10.2022, hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij gaf aan dat zijn moeder (O., S.) en oom langs moederszijde (O., N.) in Nederland verblijven en dat een andere oom langs moederszijde (O., S.) in Duitsland verblijft.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij in maart 2014 vanuit Syrië naar Turkije is gegaan. Hij stelde na 1 maand Turkije te hebben verlaten en met een vliegtuig naar Nederland te zijn gegaan, in het bezit zijnde van een Libanees paspoort. Hij verklaarde dat hij in Nederland een verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend. De betrokkene verklaarde dat hij in Nederland tussen 2014 en 2016 heeft verbleven in een opvangcentrum in Almere. Hij stelde daarna te hebben geleefd op straat in Amsterdam en daarna opnieuw in een opvangcentrum. Hij stelde dat de Nederlandse asielinstanties zijn verzoek om internationale bescherming meermaals hebben afgewezen, een laatste keer in 2020. De betrokkene verklaarde dat hij begin oktober 2022 vanuit Nederland naar België is gekomen.

De betrokkene verklaarde dat hij internationale bescherming heeft gevraagd in België omdat ze er goed en behulpzaam zijn voor vluchtelingen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Nederland omdat de opvangcentra hem er niet meer aanvaardden en omdat hij er geen hulp meer krijgt van de overheid.

Op 19.10.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties. Op 28.10.2022 stemden de Nederlandse instanties in met ons terugnameverzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat

opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Nederland stemde d.d. 28.10.2022 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Nederland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Nederland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Nederland "indirect refoulement" betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij" in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 28.10.2022 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland.

De betrokken verklaarde dat de opvangcentra in Nederland hem niet meer zullen aanvaarden en dat hij in Nederland geen hulp meer zal krijgen van de overheid. Hieromtrent wensen we op te merken dat het recht op opvang van een verzoeker om internationale bescherming en hulp van de overheid na een negatieve beslissing enigszins kan worden ingeperkt. Dit betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Anna Chatelion Counet, Angelina van Kampen, Arno Pinxter e.a. ; "Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands", laatste update van april 2022,

<https://www.asylumineurope.org/reports/country/netherlands>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. Als de overgedragen persoon besluit opnieuw bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten (pagina 51).

Lezing van dit rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Nederland gekenmerkt worden door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 18.10.2022 dat hij last heeft van angst en depressie en hiervoor medicatie neemt. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangebracht die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het

EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing stelt o.a. als volgt:

" Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10

...

dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de ander lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorziening voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest."

Echter is het niet omdat een staat de Conventie van Genève ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Nederland, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Nederland.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn bestreden beslissing naar het AIDA-rapport van Nederland met laatste update van april 2022 om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Nederlandse asielbeleid en verder ook de opvangmogelijkheden en toegang tot medische zorgen.

Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij teruggenomen door Nederland, een land waar zij manifest in gevaar is omwille van de volgende redenen:

- Ze loopt het risico dat haar asielaanvraag er niet goed zal worden behandeld;*
- Ze loopt er het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats wat eerdere reeds gebeurde en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non refoulementprincipe;*
- ze riskeert geen toegang te hebben tot medische zorgen;*

De problemen in Nederland worden niet ontkend door de verwerende partij, maar ze blijft desalniettemin veronderstellen dat er opvang, medische zorgen en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar terugname door Nederland en verwijst hiervoor naar het reeds vermelde AIDA-rapport. Verzoeker leest nochtans tal van problemen in het rapport.

In de bestreden beslissing gaat men er maar al te gemakkelijk vanuit dat verzoeker zich zal kunnen wenden tot de bevoegde asielinstanties om een asielaanvraag in te dienen en toegang te krijgen tot een opvangplaats en medische zorgen, nochtans wordt in het rapport gesteld op p.89:

“Article 10 RVA sets out the grounds for restricting or, in exceptional cases, withdrawing reception conditions. These include cases where the asylum seeker:

...

- Has lodged a subsequent application after a final decision;*

...”

Verzoeker heeft eerder op straat geleefd en vreest opnieuw geen opvang te zullen krijgen.

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat gezondheidszorg goed toegankelijk is en dat er bij overdracht naar Nederland geen risico is op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, nochtans blijkt uit het AIDA rapport toch iets anders, p. 97:

“..Asylum seekers in the POL, the COL, as well as rejected asylum seekers in the VBL and adults in the GL only have access to emergency health care.⁵¹⁴ In medical emergency situations, there is always a right to healthcare, according to Article 10 of the Aliens Act. For this group, problems can arise if there is a medical problem that does not constitute an emergency. Care providers who do help irregular migrants who are unable to pay their own medical treatment can declare those costs at a special foundation, which then pays the costs...”

Verzoeker heeft medische problemen, zoals aangehaald tijdens het interview en vreest geen toegang te zullen hebben tot medische zorgen. In casu lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een terugname van de verzoekende partij door Nederland aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Nederland dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats, wat helemaal niet zeker lijkt, gezien geciteerde passages.

De verwerende partij lijkt gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Nederland. Ze citeert het AIDA rapport dat deze tekortkomingen aankaart, maar ze beslist toch om verzoekende partij terug te sturen naar Nederland zonder individuele garanties. Ze heeft aldus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in zijn bestreden beslissing bovendien enkel en alleen op dit AIDA rapport, doch doet geen enkele poging tot verder genuanceerd onderzoek.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals de materiele motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft reeds eerder meerdere aanvragen tot internationale bescherming ingediend in Nederland. Deze aanvragen werden steeds afgewezen. Verzoeker riskeert bij een terugkeer naar Nederland, bij een meervoudige aanvraag, opnieuw te worden afgewezen en teruggestuurd te zullen worden naar Syrië.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende Nederlandse informatie:

https://open.overheid.nl/repository/ronl-e97db7eb7ab15fec91cd7a3386bd2b43f7f255bd/1/pdf/AAB%20Syrie_extern%2017jun22.pdf Algemeen ambtsbericht Syrië -Mei 2022 , p. 83:

Behandeling van personen die terugkeren naar Syrië

Het aantal vluchtelingen van wie de terugkeer naar Syrië in 2021 door UNHCR geregistreerd werd, betrof ongeveer 35.000 personen, dat is minder dan in het voorgaande jaar. Uit de cijfers blijkt niet of de terugkeer blijvend was of dat deze personen enige tijd later opnieuw het land verlieten.⁵⁴⁹ Het overgrote deel (meer dan 24.000) van de terugkeer vond plaats naar gebieden die niet onder controle staan van de Syrische autoriteiten.⁵⁵⁰ Het is onafhankelijke organisaties niet toegestaan om de

internationale Syrische grenzen te monitoren. Daardoor is informatie over de procedures en de praktijk bij inreis voor terugkerende Syriërs zeer beperkt. Bij de grensovergangen zijn verschillende instanties die controles uitvoeren. Het soort en de aard daarvan kunnen per grensovergang verschillen, afhankelijk van de locatie, de datum, de ambtenaren van dienst en de omstandigheden van de terugkerende Syriër, bijvoorbeeld of deze destijds illegaal het land verlaten had. Voor zover bekend zijn deze factoren bepalend voor hoe men in de praktijk behandeld wordt – en niet zozeer de etniciteit of religie.⁵⁵¹

Human Rights Watch en Amnesty International publiceerden in 2021 rapporten waarin zij stelden dat personen bij terugkeer het slachtoffer kunnen worden van dezelfde schendingen als waarvoor zij destijds gevlucht waren, waaronder gedwongen verdwijning en marteling.⁵⁵² Voor de beschrijving van de mensenrechtensituatie en schendingen daarvan wordt verwezen naar hoofdstuk 3 van dit ambtsbericht.

De houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders is niet eenduidig. Enerzijds bieden zij de mogelijkheid om in het buitenland een vorm van individuele verzoening aan te gaan. Maar anderzijds zijn er berichten dat terugkeerders, onder wie personen die voorafgaand aan terugkeer een individuele verzoening hadden gesloten, onderworpen werden aan schendingen door de Syrische autoriteiten.⁵⁵³ Andere bronnen zagen dit niet als een tegenstelling, maar stelden dat de Syrische autoriteiten potentiële terugkeerders door individuele verzoening de indruk geven dat ze veilig terug kunnen keren.

Na terugkeer zouden zij echter gearresteerd kunnen worden. Dan wel om hun anti-overheidsactivisme te onderdrukken, dan wel om hun familie af te persen voor vrijlating.⁵⁵⁴ Er is geen duidelijk patroon in de behandeling van terugkeerders vanuit het buitenland. Dit komt onder meer doordat elke individuele beambte ter plaatse zijn of haar eigen besluiten kan nemen over de terugkeerder.⁵⁵⁵

Syriërs die vanuit Turkije gedwongen terugkeerden – sommigen van hen tekenden onder dwang of onwetend een ‘verklaring van vrijwillige terugkeer’ – werden doorgaans naar SIG of SSG-gebied gestuurd. Er waren berichten dat personen bij terugkeer gedetineerd of gemarteld werden.⁵⁵⁶ Het is onbekend hoe personen die vrijwillig terugkeerden naar deze gebieden behandeld werden. Evenmin is bekend of er vrijwillige terugkeer plaatsvond vanuit Turkije naar delen van Syrië die onder controle van de Syrische autoriteiten staan.”

Bijgevolg is een terugname door Nederland een schending van artikel 3 EVRM.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert in haar enig middel ook de schending van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel aan, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat het niet is omdat een staat de Conventie van Genève ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, want anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij in elk geval op de hoogte zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Nederland, waardoor zij volgens haar wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Nederland.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat *“België niet verantwoordelijk (is) voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.”* en dat *“Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek tot een treffer (leidde) in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 07.05.2014 internationale bescherming vroeg in Nederland.”* De verzoekende partij bevestigt zij dat zij eerder al internationale bescherming vroeg in Nederland. Ze stipt overigens aan dat haar aanvraag werd afgewezen. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt komt de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de Dublin III Verordening in principe aan Nederland toe.

De verzoekende partij spitst haar betoog toe op het feit er volgens haar fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Nederland zijn, dat zij volgens haar het risico loopt dat haar asielaanvraag in Nederland niet goed zal worden behandeld, dat er een risico is dat zij niet zal kunnen genieten van een opvangplaats, dat zij zelfs het voorwerp kan worden van inbreuken op het non refoulementprincipe, en dat ze riskeert geen toegang te hebben tot medische zorgen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op al deze punten zeer uitgebreide motieven bevat.

De verzoekende partij beperkt zich in feite tot de loutere bewering dat zij vreest dat haar verzoek om internationale bescherming in Nederland niet degelijk zal onderzocht worden, dat zij opnieuw zal worden afgewezen, en dat zij op straat zal belanden. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij reeds meerdere keren een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende en dat deze aanvragen steeds onderzocht werden op hun merites. Waar de verzoekende partij stelt dat er een kans bestaat dat haar volgende verzoek zal worden afgewezen, is dit best mogelijk gezien haar vorige aanvragen ook werden afgewezen. Dit doet echter niets af aan het feit dat Nederland een nieuwe aanvraag van de verzoekende partij wel degelijk zal onderzoeken. In het AIDA rapport waarnaar de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst staat onder het hoofdstuk “dublin returnees” (Dublin terugkeerders) dat wanneer er sprake is van een terugname, zoals in casu, de verzoekende partij een nieuwe aanvraag kan indienen wanneer er sprake is van nieuwe elementen. Dit zal dan worden behandeld zoals een opeenvolgende aanvraag. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar aanvraag niet zal worden behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de Nederlandse autoriteiten expliciet de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de aanvraag van de verzoekende partij hebben aanvaard.

De bestreden beslissing bevat echter ook de volgende motieven:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Nederland stemde d.d. 28.10.2022 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Nederland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Nederland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Nederland “indirect refoulement” betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 28.10.2022 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland.

De betrokken verklaarde dat de opvangcentra in Nederland hem niet meer zullen aanvaarden en dat hij in Nederland geen hulp meer zal krijgen van de overheid. Hieromtrent wensen we op te merken dat het recht op opvang van een verzoeker om internationale bescherming en hulp van de overheid na een negatieve beslissing enigszins kan worden ingeperkt. Dit betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

De loutere bewering van de verzoekende partij dat het niet is omdat een staat partij is bij de Conventie van Genève dat ze die ook naleeft, wordt in casu op geen enkele concrete wijze gestaafd. De verzoekende partij brengt zelfs geen begin van bewijs bij dat Nederland de Conventie van Genève niet zou naleven. Verder brengt de verzoekende partij ook geen enkel begin van bewijs bij dat er na een eventuele nieuwe afwijzing van haar aanvraag om internationale bescherming in Nederland sprake zou zijn van refoulement. De verzoekende partij brengt geen enkel element bij dat erop wijst dat Nederland van plan zou zijn om de verzoekende partij terug te sturen naar Syrië. Het hele betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op een eventuele verwijdering naar Syrië is dan ook niet relevant en om die reden niet dienstig en onontvankelijk. De verzoekende partij betwist verder niet de motieven die stellen dat: *“We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.”* dat *“Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Nederland “indirect refoulement” betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen”,* en *“dat het recht op opvang van een verzoeker om internationale bescherming en hulp van de overheid na een negatieve beslissing enigszins kan worden ingeperkt. Dit betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren”.*, en ze blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij is er verder van overtuigd dat het Nederlandse asielsysteem gekenmerkt wordt door fundamentele systeemfouten, maar ook van deze bewering brengt zij geen concrete bewijzen bij. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij daarentegen zeer uitgebreid waarom er volgens haar geen sprake is van dergelijke systeemfouten in het Nederlandse asielsysteem. De verzoekende partij leest in het in de bestreden beslissing vermelde AIDA rapport tegenindicaties voor een goede werking van het systeem in Nederland. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat *“in een recente update van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Anna Chatelion Counet, Angelina van Kampen, Arno Pinxter e.a. ; “Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands”, laatste update van april 2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/netherlands>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. Als de overgedragen persoon besluit opnieuw bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”) en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten (pagina 51).”* De verzoekende partij betwist deze motieven evenmin op enige concrete wijze. De verzoekende partij stelt wel dat uit het vermelde AIDA rapport ook blijkt dat er bepaalde problemen zijn in Nederland, maar dit maakt uiteraard nog niet dat er daarom sprake is van fundamentele systeemfouten, zoals de verzoekende partij tracht voor te houden. De verzoekende partij maakt dit alvast niet aannemelijk.

Wat betreft haar medische problematiek stelt de Raad vast dat ook daarover in de bestreden beslissing motieven zijn terug te vinden. De verwerende partij motiveert vooreerst dat de verzoekende partij *“tijdens het gehoor van 18 oktober 2022 verklaarde dat zij last heeft van angst en depressie en hiervoor*

medicatie neemt. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” De verzoekende partij betwist niet dat zij geen attesten of andere elementen heeft aangebracht met betrekking tot haar beweerde medische problematiek. Ook bij haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bij van een dergelijke problematiek. De verzoekende partij maakt dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij aan een medische aandoening zou lijden, laat staan een aandoening waarvoor zij in Nederland niet zou of zou kunnen behandeld worden. De overige motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op een eventuele medische behandeling in Nederland zijn dan ook overvloedige motieven in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Los van deze vaststelling brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die erop zouden wijzen dat deze andere motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook alle overige motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU